

АВАНТА

/пресен автентичен случай от адвокатската ми практика/

Адвокат Пенчо Иванов като актьор, изпълняващ собствените си произведения, пред балчишка публика на 1 март 2017 г.
Фото: Маруся КОСТОВА

- Авантата, е чиста печалба, нали така казват хората от време оно, господин адвокат?- рече моята клиентка, но по изражението на лицето й личеше бунт на душата й, разочарование, гняв.- Дойдох сама, без дъщерята, да споделя с вас, че съм доста от вашата проза. Допадате ми с откровението си. Вие вярвате ли, че авантата е наистина чиста печалба, господин Иванов?

- Зависи. Макар, че когато получиш нещо, без да дадеш насреща нищо, бъди готов да ти излезе през носа.

- Вярно казано, от опит ли знаете?

- Пресен случай, госпожо. Вчера се разхождах, както обикновено, по главната улица на града, около обяд. Срещна ме един познат.

- Да черпя, вика, наборе, по кафе, а, какво ще кажеш? И по ромче за допълнение мога да пусна.

- За ромчето, благодаря, чай вместо кафе ще пия, шом ще е на аванта...- и се засмях.

Познатият ме улови под ръка, сякаш сме кой знае колко близки и влязохме в близкото кафе. Поръча човекът, не че не поръча:

- Ей, момиче- вика силно на сервитьорката- дай един чай на адвоката от мене.

Половината народ се обърна да види, кой е този адвокат, неговата мама, дете пак на аванта кара. И като ме метна познатият, гледай какво става. Майка му имала ниви, ама не искала да ги даде само на него, нищо, че живеела при него. Попитах го, чия собственост е къщата, в която живее.

-Нейна вика, по наследство от баба и дядо или по скоро по договор за гледане и издръжка.

- Значи, ти живееш при нея, а не тя при теб, така

излиза!
-Ами така излиза на практика.

-На колко години е, майка ти?- няма на къде, видя се тя, че чаят няма да е на аванта и ще давам безплатна консултация. Само дето съжалявах, че няхах възможност да пусна гръмкия си глас, та да видят останалите на каква аванта ще пие адвоката.

- Наближава осемдесет- рече „добрият“ ми познат.

- А ти склучи ли с нея договор за гледане и издръжка срещу къщата или нивата?

- Ами, как ще склуча! Жената не ще да я види, разминават се като бързи влакове из къщи. Вярно ли бе, адвокате, че като не гледаш като хората, договорът можел да се развали след смъртта на мама от другите ми братя и сестри?- рече човекът, но вече тихо, да не го чуят другите.

-Вярно е викам, някой друг ли те е консултирал на чаша чай без ромче?- този път аз викнах с мощния си глас. Един двамата се обърнаха и засмяха.

- Е-е-е, ти пък!- усети се човекът.

- Та така, госпожо.Още час давах консултация, та авантата ми излезе през носа.

- Аз не съм от тях, господин адвокат, ще си платя-рече жената с поглед на умиление и малко обиди.

Да я развеселя, разперих грамадните си ръце и рекох с усмивка на лице:

- Е-е-е, това вече е друго нещо, успокоихте ме. Слушам ви госпожо.

От къде тръгна разговорът, че накъде се завъртя.Семейната одисея на тази жена ми бръкна в душата. Ето какво ми разказа:

- Дъщеря ми имаше голяма любов с едно хубаво момче.Още от

ученическите си години. Радвахме им се и от двете страни. Наистина хубаво момче, не пие, не пуши, работен, красив, уважителен. Какво поведение да иска човек!- рече жената, извади кърпичка и попи сълзите в двете си очи.

- Отиде въпросното момче в казармата. Последваха писма, свиждане по клетвата, отделно на два пъти я водихме, той си идва...докато един ден забелязвам аз, че дъщерята почва да се конти и излиза вечер.

- Да няма някой,а?- с притеснение я попитах

- А-а-а, няма вика, майко, просто един познат. С моя Жорко се знаят, приятели са, от една компания сме, все приятели-успокои ме тя.

- То приятелство с мъж по голо, баба не бива- намеси се и моята майка. Улези ли един път горещия смок между краката ти...

- И-и-й, бабо, ти пък какви ги ръсиш.Знам си работата.

- Знайш, знайш, ама да не утървеш наш Жорко. Зер първата любов е най-сладка дъще.Да не са хапеш за гъз после...- заключи мама и се сви в ъгъла на кревата си.

- Забелязвам аз, господин адвокат, че дъщеря ми взе да се сдобива със златни пръстенчета, скъпи тоалети, да идва този приятел да я взема от къщи, да я връща, с часове под кестена седят и си приказват.

-Таз аванта дъще, хич тъй безплатно не ще да е, а? Какво ще кажеш?

- И-и-и, мамо и ти като баба! Целувка две, голяма работа. Приказваме си повечето време.

- То дума дупка не праи момичето ми, ама не е баш тъй. Днеска ще дадеш малко, утре повечко, накрая Жорко да има да взема.

- Мъжът ми добър, добър господин адвокат. Дума не обелва, от една черга сме, работни хора, средна класа, нито бедни, нито богати. Като гръмнати останахме, когато една вечер родителите на този младеж дойдоха в къщи да искат дъщерята. Хабер си нямаме! Какво да кажем, ще си помислим викам, ще поговорим с дъщерята, то кандидат зетят нали знае, че тя си има приятел в казармата?

Поговорихме си.

-Кога- вика- ще го чакам, мамо? Жоро и той кат мене е гола пушка. А този и четиристаен апартамент има само за него, вила голяма на морете. Виждаш ли как ме обле-че?- и се разрева.

- Съдбата викам си е твоя, както решиш.

- Язък за Жорко- обади се от ъгъла мама и толкоз.Ама аз май твърде дълга я подкарах, господин адвокат?

- Нищо, нищо, давай и не се притеснявай. Няма да те таксувам почасово. Минималния размер за консултация ще ти взема, 30 лева.- рекох аз хем да я успокоя, хем и да е хаберлия, че все пак трябва да плати нещо.

- Накратко казано- продължи жената- вдигнахме сватба.От птиче мляко, свата плати. Че оркестри, че скъпи ресторанти, че екскурзии в чужбина, то,то...е такъв й е бил късметът, викаме си. Родиха се внуците момче и момиче. Момичето на мое име, момчето на свекъра.Захвана се зетя ниви да арендува, арендатор стана и то какъв!Пари бол, бол. Та, ха джип на него, ха на дъщерята, бръмчат...зимата в Дубай, на Малдивите, обиколиха света. Ама много хубаво не е на хубаво, казва народът. Разчу се, че зетят има любовница. Апартамент й купил във Варна, за десерт и нова лека кола.Ние като родители последни научаваме, нали знаете...- не довърши жената и пак изтри сълзите си.

Седя срещу нея, гледам, тъпая, съчувствам. Че среща с дъщерята ще има, това безспорно бе наясно. Какъв съвет да й дам? Да плаче, вехне и се погубва, да си натиска парцалите, деца имат, две таман, големи. Жорко останал стар ерген. Не я прежалил. Дали пък да не си вземе багажа и заживее нормално, а? Вие как мислите?

ПОСЛЕСЛОВ: Често ме питат, защо аджа ба ги правя тези безплатни спектакли, след като нямам аванта? Ами за да не ми излезе през носа, че и през гъзъ. "Прави това, което искаш другите да правят на тебе" казва професор Връбка Абрецова". И аз правя! Доставям радост на хиляди.Така пълня душата си с радост и аз.

Шейсет и шест чувала нося на рамо. Мъжище едро с два метра бой. Хамбар грамаден, сграда голяма. Но без една цигла на покрива свой. Шаран във тинята, който кротува. Гемия със вехти съдрани платна. Неспособен да пее и да танцува. Да си поиска от чужда жена.

Адвокат Пенчо ИВАНОВ

Майките ни заслужават това! Литературна среща с адвокат Пенчо Иванов в Балчик

Г-жа Росица Шалтева, председател на Литературен клуб „Йордан Кръчмаров“ към НЧ „Паисий Хилендарски 1870“ Балчик и адв.Пенчо Иванов със своите сътрудници/приятелят му и малкия му син/представиха пред балчишки „Брачни одисеи“, книга, с която в един зашеметяващо романтичен спектакъл ни запозна адвокатът, актьорът, поетът и писателят Пенчо Иванов. Това бе един специален подарък за жените на Балчик и техните партньори, които ги обичат, не само на 8 март.
Фото: Маруся КОСТОВА

1-ви март винаги е ден, изпълнен с приятни изживявания, чувства и възлнения. Разменяме си мартенички и сърдечни пожелания. Радваме се на събуждащата се природа около нас, а вечерта се наслаждаваме на концерт на самодейците ни на сцената на НЧ „Паисий Хилендарски 1870“ Балчик.

Тази година се появи и още нещо - Литературният клуб „Йордан Кръчмаров“ обяви в 16 часа в залата на третия етаж среща с нов литературен талант - адвокат Пенчо Иванов. Не го познавах, за пръв път чух името му. А той бил много известен автор в Добруджа, работил е като млад адвокат в Балчик, а книгите му се четяли и от българите в чужбина с голям интерес.

Адвокат Иванов опередели срещата ни като театрална постановка на преживяните и пресъздадени от него брачни одисеи. Намерих това за много интересно - нали разводите, с които той се занимава, по принцип са свързани с крах в любовта. Брачните одисеи не са много популярни като тема на литера-

турно произведение - романите по принцип свършват със сватба, защото одисеите след сватбата са неприятни и за преживяване, и за пресъздаване.

Очаквах с нетърпение срещата и съм впечатлена от неподозирани чувства, които тя събуди в мен. Това не беше моноспектакъл, а приятелска среща с човек, застанал пред нас като автор, изпълнител, режисьор-постановчик на спектакъл, посветен на любовта, на жената и нейния празник, в случая - 8-ми март.

Съвсем по приятелски авторът ме убеди, че разводът не е крах на любовта - тя и след това може да се роди като птицата Феникс. Пред нас авторът пресъздаде само първата новела в книгата си „Брачни одисеи“. Разказът му беше с жив, задушевен тон, на места с проблясъци на умерен хумор, на места с подходящи музикални любовни творби. И в края, сякаш за да покаже силата и блясъка на любовта, той представи прекрасни стихове от други автори за любовта към любимия човек, към родния край, към децата и към майката.

Особено трогателно беше стихотворението за любовта към майката - съжاليا, че на празника 8-ми март ние подчертаваме предимно ролята на жената във всички области и някак между другото - ролята й на майка. Би трябвало да създадем специален ден на жената-майка, както е например в Германия - те, майките ни, заслужават това.

Срещата ни завърши и всички се насочиха към сцената на читалището, за да гледат концерта, а аз се прибрах в къщи с чувствата си, премисляйки това, което получих от тази среща с творчеството на адвокат Иванов. Оказа се, че има и други издадени книги, но вече са изчерпани и могат да се намерят само при приятели. Вече съм изказала желанието си и надеждата, че в най-скоро време ще има и нови негови творби. И те пак ще носят в себе си любовта към род и родина, към всички, с които тя ни свързва - той знае как да ни я покаже в цялото й многообразие и красота.

Благодаря за това предварително на адв. Пенчо Иванов.

Бистра ВЕЛЧЕВА